

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

17 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 septembrie 2017 și de avocatul Goncear Vasile în numele inculpatului Spatari Vitalie, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Căușeni, sediul Central din 23 martie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Spatari Vitalie XXXXX,

născut la xxx, originar și domiciliat până la reținere în r-nul xxx, s. xxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 10 iunie 2016 - până la 23 martie 2017 (instanța de fond);*
- 2. de la 31 mai 2017 - până la 07 septembrie 2017 (instanța de apel);*
- 3. de la 31 octombrie 2017 - până la 17 ianuarie 2018 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul Central din 23 martie 2017, Spatari Vitalie a fost condamnat în baza art. 171 alin.(3) lit.a), b) Cod penal, la 13 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

S-a încasat de la Spatari Vitalie în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 2181 lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Spatari Vitalie la 29 decembrie 2012 și pe parcursul lunii aprilie a anului 2013, data și ora exacta nu a fost posibil de stabilit în cadrul urmăririi penale, inclusiv și la data de 19 iunie 2013, în jurul orei 08³⁰, având intenția de a întreține raport sexual cu minora Xxxx, a.n. xxx, despre care știa cu certitudine că nu a

împlinit vârsta de 14 ani, care se afla la îngrijirea sa, acesta fiind tatăl biologic al minorei, în domiciliul său, din s. Xxxx, r-nul Xxxx, în timpul absenței mamei, prin constrângere psihică și fizică a minorei, exprimată prin amenințarea cu maltratarea fizică și că o va omorî, contrar voinței acesteia, profitând de imposibilitatea ultimei de a se apăra în legătură cu vârsta fragedă și frica pe care o avea față de el, a întreținut cu aceasta raporturi sexuale, contrar voinței ei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Demian Gr. în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motivul lipsei faptei.

În argumentarea apelului a indicat că inculpatul vina în comiterea infracțiunii imputate nu a recunoscut, iar acuzatorul de stat nu a prezentat nici o probă care ar dovedea vinovăția acestuia. Declarațiile părții vătămate urmează a fi apreciate critic, deoarece victima se răzbună pentru că inculpatul nu i-a permis să se căsătorească cu o persoană cu mult mai în vârstă ca ea.

Victima a indicat că fapta ar fi avut loc la 29.12.2012 și pe parcursul lunii aprilie 2013, la data de 19.06.2013, pe când a denunțat acest lucru doar la începutul anului 2016, iar urmărirea penală a fost pornită la 30.03.2016. Denunțul a avut loc în ziua când partea vătămată l-a anunțat pe Spatari V. precum că ea intenționa să se căsătorească și că acesta i-a interzis din care motiv victima a început a plânge.

Martorul minor Fală I., în cadrul instanței de judecată a comunicat că partea vătămată iar fi comunicat precum că inculpatul și-ar fi bătut joc de ea, plângând, însă nu a putut spune data concretă, totodată victima a recunoscut că în acea zi când a vorbit cu martorul Fală I. a avut loc discuția între ea și inculpat cu privire la căsătorie.

La fel a menționat că nu pot fi recunoscute ca veridice declarațiile părții vătămate despre amenințare cu omor, deoarece care ar fi motivul ca peste 3 ani de zile și anume în anul 2016 ea a depus declarații fără ca să se teamă de amenințările anterioare ale inculpatului.

Totodată, a relatat că nici un martor, nu au susținut afirmațiile părții vătămate despre viol. Atât mama victimei, cât și mătușa acesteia au declarat că cunoscându-l pe inculpat de mulți ani, consideră că acesta nu a putut să comită infracțiunea. Aceștia au caracterizat-o pe victimă ca fiind o persoană care ar putea să depună declarații false, însă pe inculpat, l-au caracterizat doar din partea pozitivă.

Instanța de judecată la pronunțarea sentinței de condamnare, nu a luat în considerare faptul că la materialele cauzei lipsește raportul de expertiză medico-legală a părții vătămate, principala probă necesară la comiterea unei astfel de infracțiuni.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 septembrie 2017, a fost admis apelul declarat de avocat, casată sentința contestată inclusiv din oficiu în baza art. 409 alin.(2) Cod de procedură penală și pronunțată o nouă hotărâre, prin care.

- Spatari Vitalie a fost condamnat în baza art. 171 alin.(3) lit.b) Cod penal la 12 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

5. Instanța de apel în decizia adoptată a constatat fapta și circumstanțele comiterii de către Spatari V. a infracțiunii prevăzută de art. 171 alin.(3) lit. b) Cod penal – *violul*, totodată a menționat că calificativul alin.(3) lit. a) al art. 171 Cod penal – *violul, săvârșite asupra persoanei care se află în grija, sub ocrotirea, protecția, la educarea sau tratamentul făptuitorului*”, nu și-a găsit confirmare, precum și în speță inculpatul are calitatea de membru de familie față de victimă, astfel, nefiind demonstrat calificativul menționat.

La fel, instanța a respins, ca nefondată, poziția apărării, precum că nu a fost prezentată nici o probă care ar dovedi vinovăția inculpatului Spatari V. în comiterea infracțiunii imputate, or, prin probele administrate, verificate și apreciate de către instanța de apel se confirmă contrariul și anume

Cât privește argumentul indicat de apărător precum că partea vătămată a depus declarații învinuindu-l pe nedrept pe inculpat cu scopul de a se răzbuna, deoarece inculpatul nu i-a permis să se căsătorească cu o persoană mult mai în vârstă ca ea, instanța de apel a menționat că, comiterea infracțiunii se confirmă prin declarațiile părții vătămate minore Xxx care coroborează cu celelalte probe administrate, inclusiv și cu concluziile raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr.305a-2016 în privința părții vătămate, raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 327a-2016 a lui Spatari V., declarațiile martorilor Fală F., Fală I., Rădvan V., care apreciate în ansamblu confirmă faptul că a existat un raport sexual forțat comis de către inculpat împotriva victimei minore.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, instanța a apreciat-o ca fiind o modalitate de apărare a inculpatului și de eschivare de la răspundere penală, or, versiunea acestuia a fost combătută prin probele administrate.

Totodată, contrar argumentelor indicate în apelul apărătorului, instanța

de apel a reținut ca întemeiată concluzia primei instanțe potrivit căreia, prezența probelor biologice ale inculpatului nu sunt obligatorii pentru calificarea infracțiunii de viol, mai mult că, după cum s-a constatat în ședința de judecată, după săvârșirea infracțiunii a trecut o perioadă de aproximativ 3 ani, iar de la vârsta de 15 ani, victima minoră a plecat din familie, fiind în concubinaj și la momentul pornirii urmăririi penale fiind însărcinată. Astfel, lipsa unui raport de expertiză medico-legală, care să confirme cu certitudine urmele biologice a persoanei vătămate nu poate duce automat la inexistența actelor sexuale săvârșite asupra acesteia.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța a ținut cont de criteriile de individualizare a pedepsei, de prevederile art. 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite și anume comiterea unei infracțiuni excepțional de grave, de aspectele săvârșirii infracțiunii, circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, persoana acestuia, astfel, a considerat de a-i stabili inculpatului pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 12 ani.

6. Împotriva deciziei nominalizate au declarat recurs ordinar procurorul și avocatul Gonciar V. în numele inculpatului, care au solicitat:

- procurorul, invocând temeiul prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.12) CPP, solicită, casarea deciziei contestate cu menținerea sentinței.

A menționat că instanța de apel greșit a reținut fapta săvârșită în speță la normele de drept penal, astfel dispunând excluderea calificativului prevăzut la lit. a) alin.(3) art. 171 Cod penal, contrar faptului că instanța de apel în mod corect a constatat dovedită săvârșirea faptei și vinovăția inculpatului.

Consideră, că în cazul în care instanța de apel nu este de acord cu aprecierea probelor de către instanța de fond cu privire la calificarea acțiunilor lui Spatari V. în baza art. 171 alin.(3) lit. a), b) Cod penal, urma să dezvăluie această concluzie expunându-și punctul de vedere asupra fiecărei probe, fapt care în speță nu a avut loc, fiind efectuată o apreciere eronată a probelor și circumstanțelor cauzei.

La fel, a reținut că instanța de apel în motivarea soluției a făcut analiza mai multor indici calificativi ai faptei prevăzute la lit. a) alin.(3) art. 171 Cod penal, cum sunt „violul persoanei care se află sub ocrotirea făptuitorului”, „violul persoanei care se află sub protecția făptuitorului”, „violul persoanei

care se află la educarea făptuitorului” etc., fără a ține cont că fiecare din aceste calificative constituie infracțiunea separată ce necesită o calificare în dependență de circumstanțele în care s-a derulat fapta.

De asemenea a indicat că instanța de apel a depășit limitele prevăzute de art. 325 alin.(1) CPP, or, analizând învinuirea adusă lui Spatari V. potrivit rechizitoriului, se constată că acestuia i-a fost incriminat doar un singur calificativ al art. 171 alin.(3) lit.a) Cod penal și anume „violul persoanei care se află sub grija făptuitorului”.

Astfel, urmează a se ține cont și de prevederile art. 74 alin.(1) Codul familiei, care prevede că părinții sunt obligați să-și întrețină copiii minori și copiii majori inapți de muncă care necesită sprijin material, ceea ce confirmă că soluția instanței de apel este una greșită, iar sentința instanței de fond cu privire la calificarea acțiunilor inculpatului - una corectă.

Pentru realizarea circumstanței agravante incriminate inculpatului la lit. a) alin.(3) al art. 171 Cod penal este necesar ca între făptuitor și victimă să existe la momentul săvârșirii faptei un raport special. Acest raport îi permite făptuitorului să aibă autoritate sau influență asupra victimei, ori să-i inspire încredere.

- avocatul Gonciar Vasile în numele inculpatului, invocând temeiul prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.6) și 8) CPP, solicită casarea hotărârilor judecătorești și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În argumentarea recursului a indicat că sentința de condamnare este neîntemeiată, iar careva probe ce ar confirma vinovăția inculpatului nu au fost prezentate. Declarațiile victimei pot fi puse la îndoială, acestea nefiind veridice, deoarece fiind o formă de răzbunare pe tatăl Spătari V. care nu i-a permis să se căsătorească.

Astfel, motivele indicate în recursul ordinar fiind identice după conținut cu cele declarate în apel de către alt apărător.

Suplimentar a menționat că declarațiile singurului martor minor Fală I., care nu este martor ocular a depus declarații contradictorii la diferite etape ale procesului penal, și anume la organul de urmărire penală a relatat că partea vătămată i-a comunicat despre infracțiune pe când se aflau în gărliciul beciului despre faptul că tatăl și-a bătut joc de ea, ulterior în ședința de judecată a declarat că a aflat despre incident când era așezat pe niște haine. Mai mult ca atât și declarațiile victimei sunt în contradicție cu cele ale martorului minor Fală I. referitor la cele relatate despre infracțiune și când a

avut loc aceasta.

Prin urmare, nu există nici o probă directă, pertinentă veridică, incontestabilă care să coroboreze cu alte mijloace de probă care să confirme vina inculpatului.

7. Asupra recursurilor ordinare nu a fost depusă referință.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Cu referire la recursul ordinar declarat de procuror

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie indicate de recurent.

Drept temei pentru recurs procurorul a invocat prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs dacă hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, precum și faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită, solicitând casarea hotărârii contestate cu menținerea sentinței.

În esență, autorul recursului critică decizia contestată sub aspectul că instanța de apel nejustificat a exclus din învinuirea adusă lui Spatari V. calificativul prevăzut la lit. a) alin.(3) art. 171 Cod penal – *persoanei care se află în grija, sub ocrotirea, protecția, la educația sau tratamentul făptuitorului*, însă Colegiul penal constată că instanța de apel în urma cercetării probelor a concluzionat că instanța de fond judecând cauza, eronat a constatat existența calificativului nominalizat la lit. a) alin.(3) art. 171 Cod penal, unde în partea descriptivă a deciziei a motivat din care motiv exclude învinuirea formulată în baza lit. a), indicând că acest calificativ nu și-a găsit confirmare, precum și în partea dispozitivă fiind expusă soluția (f.d.116-126, vol.II).

La cele invocate, instanța menționează, că violul se consideră săvârșit asupra unei persoane care se află în grija, ocrotirea, protecția, la educarea sau

tratamentul făptuitorului (lit. a) alin.(3) art. 171 CP) în cazul existenței între făptuitor și victimă la momentul săvârșirii faptei, a unui raport special. Acest raport îi permite făptuitorului să aibă autoritate sau influență asupra victimei, ori să-i inspire încredere.

Astfel, pentru realizarea agravantei nominalizate trebuie să se facă dovada că la momentul săvârșirii infracțiunii făptuitorul a știut despre existența raportului special dintre el și victimă.

Potrivit doctrinei penale, rezultă că: - *victima se află în grija făptuitorului* atunci când acesta are obligația contractuală sau morală de a acorda victimei asistență socială, ori, în virtutea relațiilor de rudenie, are îndatorirea legală de a îngriji victima. Îngrijirea presupune obligația de a acorda ajutor și asistență curentă unei persoane aflate la nevoie datorită vârstei, stării de sănătate, absenței persoanelor care au această obligație potrivit legii; - *victima se află la educarea făptuitorului* atunci când acesta face parte din rândul cadrelor didactice sau al personalului pedagogic, fie că este o persoană angajată de către părinții victimei, pentru educarea și instruirea acesteia; - *victima se află sub ocrotirea făptuitorului* atunci când ultimul are calitatea de tutore sau de curator în raport cu victima sau când făptuitorul și-a asumat în fapt sarcina de a ocroti un minor; - *victima se află sub protecția făptuitorului* în cazul în care este privată în mod legal de libertate, iar cel care a săvârșit violul are obligația de a o păzi și supraveghea; - *victima se află la tratamentul făptuitorului* atunci când acesta din urmă face parte din personalul medical, aplicând îngrijirea medicală față de victimă în instituțiile medicale sau la domiciliu.

Prin urmare, instanța de apel corect a conchis că nici una din calificativele enumerate prevăzute de lit. a) alin.(3) art. 171 Cod penal, nu îi pot fi imputate inculpatului.

Mai mult ca atât, Spatari Vitalie este tatăl victimei – Xxx, adică face parte din membrii familiei inculpatului, fapt care denotă că instanța de fond greșit a constatat săvârșirea infracțiunii de viol a persoanei care se află în grija, sub ocrotirea, protecția, la educarea sau tratamentul făptuitorului, din care considerente instanța de apel corect a exclus calificativul prevăzut la lit. a) alin.(3) art. 171 Cod penal.

Totodată, procurorul a indicat în recurs că instanța de apel a depășit limitele prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, deoarece potrivit învinuirii aduse lui Spatari V. conform rechizitoriului acestuia i-a fost

incriminat doar un singur calificativ și anume art. 171 alin.(3) lit.a) Cod penal - *violul persoanei care se află în grija făptuitorului*, astfel, instanța nu a intrat în esența învinuirii aduse inculpatului, raportând acțiunile ultimului la norme materiale săvârșirea cărora nu i-a fost încriminată.

În acest sens, Colegiul ține să menționeze că, după cum rezultă din ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu lui Spatari V. i-a fost incriminat comiterea faptei de viol a unei persoane minore în vârstă de până la 14 ani, care se află în grija făptuitorului, profitând de imposibilitatea victimei de a se apăra în legătură cu vârsta fragedă, acțiuni prevăzute în norma art. 171 alin.(3) lit.a), b) Cod penal (f.d.33, 76, vol.I). Astfel, cele nominalizate de recurent nu au nici un suport legal și contravin materialelor cauzei.

În concluzie instanța de recurs conchide că, decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea acestuia, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414 - 419 Cod de procedură penală, iar temeiul invocat de recurent prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în decizia instanței de apel, în sensul casării hotărârii judecătorești și prin urmare, se impune inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

Referitor la recursul ordinar declarat de avocatul Goncear V.

în numele inculpatului Spatari V.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Recurentul invocă în recursul declarat temeiurile de drept prevăzute la pct. 6) și 8) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că:

- hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond și de apel atunci când *nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu*

cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau aceasta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, precum

- și nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Colegiul penal constată că, motivele invocate de avocat în numele inculpatului nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de autor.

Cu referire la temeiul pentru recurs, prevăzut de art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, invocat de către avocatul Gonciar V., Colegiul penal îl apreciază ca fiind formal indicat, nefiind desfășurat, deoarece nu a nominalizat care anume situație, prevăzută la prevederea legală a temeiului menționat, este incidentă în cauză.

Sub acest aspect, instanța de recurs constată că temeiul pentru recurs nominalizat a fost indicat pur declarativ și este neîntemeiat, deoarece recurentul nu a specificat concret în ce constau erorile prevăzute de respectivul temei pentru recurs.

Din conținutul recursului rezultă că autorul invocă dezacordul cu aprecierea probelor și a nevinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin.(3) lit. b) Cod penal, totodată, solicită casarea hotărârilor judecătorești și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

La acest capitol, instanța de recurs ține să menționeze că critica privind aprecierea incorectă a probelor administrate în cauza data, nu poate fi reținută de instanța de recurs, din motiv că un asemenea temei nu este prevăzut pentru a judeca cauza în ordine de recurs, iar procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei, a cărei constatare este de competența instanțelor de fond.

Sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că Spatari V. nu a săvârșit infracțiunea imputată, Colegiul o consideră neîntemeiată.

Astfel, instanța de recurs remarcă prevederile art. 414 alin. (1), (5) Cod de procedură penală, potrivit căreia, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricărui

probe noi prezentate instanței de apel, inclusiv din oficiu. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul conchide, că instanța de apel examinând apelul declarat în prezenta cauză, a cercetat suplimentar probele administrate la dosar, după cum rezultă din procesul verbal al ședinței de judecată, astfel ținând cont de prevederile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, instanța de apel a evaluat just probele în corespundere cu cerințele art. 101 al aceluiași Cod, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, corect ajungând la concluzia, că acțiunile inculpatului Spatari V. întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 171 alin.(3) lit. b) Cod penal.

Din conținutul deciziei rezultă că această concluzie s-a tras având în vedere depozițiile părții vătămate Xxxx, cât și a martorilor Spatari – Fală M., Fală I., Rădvan V., Galata N., și actele cauzei – procesul-verbal de consemnare a plângerii depuse de Fală F., - raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 305a-2016 în privința victimei minore Xxxx, raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 327a-2016 în privința inculpatului, probe care confirmă vinovăția inculpatului.

Cât privește argumentele avocatului inculpatului că sentința de condamnare este una neîntemeiată, acuzatorul de stat nu a prezentat nici o probă care ar confirma vinovăția lui Spatari V., declarațiile victimei minore nu corespund adevărului, aceasta fiind o formă de răzbunare din partea părții vătămate, deoarece tatăl său nu i-a permis să se căsătorească cu o persoană mai mare ca ea, precum și declarațiile martorului minor Fală I. la diferite etape sunt contradictorii, Colegiul penal reține, că toate probele prezentate și cercetate în mod legal în cadrul ședinței instanței de fond și de apel au indicat la confirmarea vinovăției inculpatului Spatari V. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (3) lit. b) Cod penal, iar temeiuri pentru casarea hotărârii judecătorești lipsesc.

Referitor la afirmația că partea vătămată Xxxx se răzbună pe inculpat, deoarece acesta nu i-a permis să se căsătorească cu o persoană mult mai în vârstă ca ea, instanța de apel corect a conchis că aceasta este neîntemeiată,

fiindcă din ansamblul probelor administrate și apreciate se confirmă faptul că a existat raport sexual forțat comis de către inculpat împotriva victimei minore.

La fel, Colegiul penal conchide că prin raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie în privința victimei minore se confirmă declarațiile părții vătămate. Astfel, referitor la faptele ce au avut loc victima a povestit amănunțit și detaliat, confirmând declarațiile depuse anterior pe parcursul urmăririi penale, cu lacrimi în ochi relatând acțiunile violente întreprinse de tatăl său. De repetate ori fiind violată de către Spatari V., în momentul când mama sa lipsea de acasă, fiind amenințată cu moartea în cazul dacă va spune cuiva. Inculpatul o bătea, înjosea, amenința, din care motiv era anxioasă, tensionată, prefera singurătatea. Mai mult, potrivit aceluiași raport, victima minoră a putut înțelege corect caracterul acțiunilor întreprinse asupra ei, să le analizeze și să le reproducă adecvat. Spatari M. nu suferă de careva tulburări psihice, însă în urma acțiunilor violente cu caracter sexual a suportat tulburare de stres posttraumatică, din care a ieșit.

Prin urmare, instanța reține că despre acțiunile inculpatului victima a comunicat rudelor sale, experților în cadrul petrecerii expertizei, precum și la audierea sa în condiții speciale, prevăzute de art. 110¹ Cod de procedură penală, care a avut loc pentru a reduce victimizarea secundară a acesteia pe durata urmăririi penale și judecării cauzei, precum și la implementarea unui mecanism eficient de protecție a minorului.

Ce ține de temeiul indicat de autor că instanța de apel a respins cererea avocatului de a fi audiați partea vătămată minoră și martorul solicitat de apărare (Fală I.), pentru a fi înlăturate divergențele între declarațiile victimei și martorului nominalizat, instanța de recurs reține următoarele.

Din materialele cauzei rezultă că la ședința de judecată în instanța de apel din 07.09.2017, avocatul Gonciar V. a înaintat o cerere de a fi citați și audiați în instanță partea vătămată minoră și martorul Fală I., deoarece sunt contradicții între declarațiile acestora, însă instanța audiind părțile și ținând cont de opiniile acestora, motivat a respins cererea înaintată de avocat.

Mai mult ca atât, instanța menționează că atât partea vătămată minoră, cât și martorul minor (aceștia fiind copiii inculpatului), au fost audiați în instanța de fond, în condiții speciale, în prezența acuzatorului de stat, reprezentanților legali, pedagogului, inculpatului și avocatului acestuia, cu excepția audierii victimei, în cadrul căruia fiind îndepărtat din sala de ședință

inculpatul, însă cu asigurarea posibilității părților de a le adresa întrebări victimei și martorului minor.

Art. 369 alin.(1) Cod de procedură penală stipulează că, audierea părții vătămate se efectuează în conformitate cu dispozițiile ce se referă la audierea martorilor, care se aplică în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 371 alin.(1¹) Cod de procedură penală, în cazul în care martorul minor a dat declarații potrivit prevederilor art.110¹ Cod de procedură penală, citirea acestor declarații și reproducerea înregistrării audio/video a acestora în sala de judecată vor înlocui audierea personală a minorului, pentru a reduce o posibilă traumare a acestuia. Audierea repetată a minorului trebuie evitată în măsura în care acest lucru este posibil.

Sub acest aspect, instanța de apel corect a dat citire declarațiile depuse de partea vătămată minoră și martorul minor, dat fiind faptul audierii lor în condiții speciale.

Reținând cele nominalizate, Colegiul consideră neîntemeiate argumentele apărătorului precum că instanța de apel a respins cererea privind audierea victimei minore și martorului, în depozițiile cărora există contradicții esențiale referitor la faptele imputate inculpatului, or, aceste părți participante la proces au fost audiate anterior atât în cadrul urmăririi penale, cât și judecării cauzei în instanța de fond, declarațiile cărora sunt consecvente, completându-se reciproc, precum și de la momentul comiterii infracțiunii a trecut mai mult de 4 ani, iar martorul Fală I. a aflat despre faptele comise de Spatari V. din spusele victimei, pe care ulterior le-a relatat.

Totodată, Colegiul penal respinge ca fiind neîntemeiat argumentul recurentului precum că principala probă necesară pentru acuzare în astfel de infracțiuni este - raportul de expertiză medico-legală în privința părții vătămate care ar confirma că între victimă și inculpat au avut loc raporturi sexuale, la materialele cauzei lipsește, instanța de recurs ține să indice că în acest sens, instanța de apel corect a conchis că, prezența probelor biologice ale inculpatului nu sunt obligatorii pentru calificarea infracțiunii de viol. Mai mult, de la momentul comiterii infracțiunii a trecut o perioadă mai mare de patru ani, iar victima minoră Xxxx a plecat din familie de la vârsta de 15 ani, ulterior aflându-se în concubinaj, fiind însărcinată la momentul pornirii urmăririi penale, fapt care a dus la imposibilitatea efectuării expertizei medico-legale. Prin urmare, lipsa unui raport de expertiză medico-legală, care să confirme cu certitudine urmele biologice ale inculpatului, nu poate duce la

inexistența comiterii infracțiunii, inclusiv și la nevinovăția lui Spatari V. în infracțiunea prevăzută de art. 171 alin.(3) lit.b) Cod penal.

Toate probele prezentate și cercetate în mod legal au indicat la confirmarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunilor ce i se impută, iar temei pentru casarea hotărârii judecătorești lipsesc.

În consecință Colegiul conchide că, totalitatea argumentelor invocate de recurent nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului în instanța de recurs și ca urmare acestea nu sunt suficiente pentru a constitui erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor instanței de apel. Totodată se constată că instanța de apel a examinat cauza penală fără careva abateri de la normele de procedură și corect a apreciat probele cercetate sub toate aspectele, just încadrând acțiunile inculpatului, concluzie ce este susținută și de instanța de recurs.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art.432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic și avocatul Gonciar Vasile în numele inculpatului Spatari Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui *Spatari Vitalie*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 februarie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti